

SANDRA CANO

Membre del Consell Nacional de Progressistes-SDP

No ens podem relaxar!

Des del març moltes famílies no podem abraçar ni fer petons als nostres padrins

Parlant amb un conegut que treballa d'agent de circulació, m'explicava que ho ha passat molt malament amb la Covid-19. Ha estat intubat molts dies a l'UCI, i ara que està a casa es troba dèbil, està cansat, molt desmillorat físicament i amb la por al començament de tot plegat.

Em comentava que, tot i que no ho pot afirmar amb total certesa, dies abans de posar-se tan malalt va fer una intervenció en una *botelló*. Creu que és molt probable que fos allà on es va contagiar.

Parlant també amb una altra persona que treballa atenent de cara al públic, em deia que la gent no només s'ha relaxat, sinó que quan els demana, de manera res-

pectuosa, que es posin bé la mascareta o que respectin la distància n'hi ha que s'enfaden.

"Et contesten malament, inclús algun em contesta que ja l'ha passat." Aquesta persona em va dir que estava treballant i havia de mossegar-se la llengua, perquè si fos al carrer, la seva resposta estaria a nivell de les contestes que rep.

Viure amb la por al contagi és quelcom molt feixuc de portar i genera moltíssim estrès. Aquesta situació fa que hi hagi persones de mal humor pràcticament tota la jornada laboral, quan veuen que hi ha gent ben poc respectuosa vers la salut dels altres.

Els que tenim familiars a les residències hem passat de poder-los

veure cada dia, per protegir-los, a veure'ls tres vegades a la setmana 30 minuts. Si han passat la Covid-19 i tenen anticossos ens deixen que els toquem amb guants, però des que va començar aquest malson moltes famílies no poden abraçar ni petonejar els seus padrins.

La gent gran no acaba de copsar aquest desgavell de la Covid-19, el "bitxo" com ells l'anomenen. Portar mascareta els és pesat. Parlem de gent gran que sovint, massa vegades, els resulta molt complicat respirar amb mascareta. No entenen per què no poden anar a casa dels fills, ni perquè el cap de setmana no els porten a dinar, com era costum amb ells.

I en el curt espai de la visita

diuen frases com aquestes: "quan surts de treballar ja no vens com abans a veure'm cada dia, què t'he fet?" "Que esteu enfadats amb mi que no veniu més?" "Encara m'estimes?" Els has d'explicar una i altra vegada quina és la situació doncs, per culpa dels anys, la seva memòria els juga males passades. Però si una cosa cal lloar dels padrins és com són de generosos i quan els toques a explicar ho entenen i et diuen: "però tu cuida't, sobretot".

Per això penso que cal que no ens relaxem amb la gent que treballa donant servei als altres.

És molt pesat viure així, però per viure cal fer aquest sacrifici.

La gent gran que està en les residències passarà un Nadal sense els seus familiars. Sort n'hi ha del personal que hi treballa i els cuida i els tracta amb tanta estima.

El jovent no podrà sortir a celebrar-ho com sempre i ja fa massa

que pateixen per aquest allunyament social. Els entenem, tots hem estat joves i sabem com n'és d'important la companyia dels amics.

Les empreses de restauració es queden sense turistes i dinars i sopars d'empresa.

El comerç està patint moltíssim per la falta de turistes.

Les estacions d'esquí amb neu però tancades, qui ens ho havia de dir...

Hotels tancats i calaixos secs.

I totes les persones que treballen en negocis de serveis estan escanyades i espantades pel que esdevindrà el 2021.

Ningú ha sortit guanyant amb la pandèmia, tots perdem. És per això que entre tots cal que continuem vigilant i no baixem la guàrdia, respectant la distància social, portant la mascareta i per descomptat, ser respectuosos entre nosaltres.